

Sra Presidenta, President, diputats i diputades, convidats, ciutadans que seguïu el debat...

¿S'han demanat per qui fem aquest debat?

Aquest dematí hem escoltat un president encantat d'haver-se conegut, lluny de la realitat que pateixen els ciutadans.

¿Saben a qui m'ha recordat? A aquella madrastra que s'enlluernava amb la seva pròpia imatge, però estava aterroritzada de que algú la superàs.

I com la madrastra, avui el president Bauzá ha tallat el coll a qui creia que el superava.

I quin ciutadà es pot fiar d'un president que lo únic que li importa és ell mateix? Que conta un conte que no té res a veure amb el que pateixen els que estan fora d'aquesta cambra? El mirall del president només són noves promeses, perquè el seu balanç d'aquests tres anys no té res a destacar.

Promeses fiscals, promeses en educació, promeses amb les prospeccions. Promeses electorals president, com les del 2011!

Per això crec que hem de ser francs, hem de dir a la societat a on estam. Quina és la realitat que vivim a Balears...

Per això, jo vull fer aquest debat amb la gent i per la gent de Menorca, d'Eivissa, de Formentera i de Mallorca.

I als ciutadans i ciutadanes de les quatre illes els dic, de tot cor, GRÀCIES.

Gràcies perquè fa 3 anys i 4 mesos ningú hagués imaginat que la solidaritat de tantes persones individuals, d'associacions, d'empreses i de famílies anònimes havia de ser fonamental per afrontar el temps que vivim.

Els ciutadans que m'escoltin coincidirán en què vivim un temps marcat per l'atur, la precarietat laboral i salaris més baixos. Amb menys expectatives pels joves, més difícils per a molts de sectors econòmics que en el 2011.

Per primera vegada vivim un moment històric on s'ha romput el contracte social, on pares i mares veuen amb tristesa i impotència com els seus fills viuran pitjor que ells mateixos!

Els experts el defineixen com de fractura social. De ruptura dels acords de l'inici de la democràcia, que cercaven el benestar i el progrés social de tots, amb l'educació i la sanitat com a grans pilars, i amb una economia social i de mercat. Tot això sembla trencat.

Jo diria fins i tot fet a bocins.

El preu que estam pagant per aquesta fractura és un cost social altíssim, que paga la gent. I si no ha estat encara més profund, ha estat per la força de la societat, per la solidaritat i la defensa dels valors més universals, que han evitat un mal molt pitjor.

Ningú va poder pensar fins a on arribaria la injustícia, que ha anat creant una societat més desigual en un món sempre més injust. Però tampoc lo lluny que aniria la tasca de molts de ciutadanes i ciutadans, que heu decidit no rendir-vos davant la pobresa, l'exclusió, l'atur de llarga durada i la fam infantil que han anat causant les retallades d'aquest govern.

No puc dir altra cosa que gràcies a persones que guanyant menys, fent més hores de feina en condicions sempre més precàries, han volgut tirar endavant. Sé que vos sentiu traïts per polítiques que han fet malbé les vostres vides, però també sé que es poden canviar.

I com sempre, en períodes difícils qui perd més són les dones.

Gràcies a totes, perquè sé que en molts de casos heu cuidat dels majors i dels infants, i al mateix temps heu seguit treballant i lluitant pels vostres drets en un moment de retallada de llibertats per totes nosaltres.

També al personal sanitari que ha tractat a malalts preservant la qualitat tot i les polítiques d'austericidi a la sanitat pública. I a les ONG's per posar-se a treballar al costat de la pobresa, dels més desfavorits, per la incompareixença del govern.

Gràcies de tot cor als pensionistes per surar fills i néts, no sé que hagués passat sense vosaltres. Gràcies a tots els que han batallat per evitar els desnonaments de persones que el sistema ha deixat tirats.

I no vull oblidar la tasca de molts d'emprenedors que han seguit obrint i lluitant per crear riquesa i ocupació estable. Que n'hi ha en aquesta terra, i molts!!

I gràcies als que han seguit treballant per la cultura, editant llibres, organitzant exposicions, fent concerts, inventant per mostrar bon teatre malgrat haver perdut qualsevol ajut i patir el 21% d'IVA cultural.

Se'ls ha de tractar d'herois. Sense cultura, no hi pot haver progrés.

Gràcies als pares i mares, als estudiants, als docents i a totes les associacions i agents socials que els representen per defensar l'educació de tots.

I als treballadors públics, per fer feina amb molts menys recursos oferint un servei de qualitat.

Gràcies a tots en nom dels socialistes.

Segur que em deix a molta gent, però tres anys després de l'inici de la legislatura, i ara que és l'hora del balanç, vull fer un reconeixement a una societat que ha caminat moltíssimes passes per endavant dels polítics que ens governen.

Una societat, que front a un govern i unes polítiques del partit popular que s'han basat en retallar l'Estat del Benestar i en crear conflictes on mai n'hi havia hagut en 30 anys d'autonomia, ha cercat solucions, propostes i alternatives.

Ha estat solidària, sense mirar el color de la pell, sense amagar-se quan ha calgut donar la cara.

Mobilitzada contra injustícies com el cas Alpha Pam!!

Pel dret a decidir de les dones i per aturar la reforma laboral, contra la persecució dels qui defensen drets com el de la vaga, i contra disbarats com la modificació de la Llei de Funció Pública i la Llei de símbols.

Gràcies pel coratge que heu mostrat contra les retallades, gràcies pel seny front a les polítiques sense cap ni peus d'aquest govern.

Gràcies ciutadanes i ciutadans per demostrar que es poden canviar les coses. Que per molt que diguin, hi ha alternativa a les polítiques del dolor, l'austeritat i els retalls.

Heu donat una lliçó. Una lliçó per a la política, pels que estimam la política, per a la gent que estima aquesta terra com jo l'estim.

I com que jo m'estim les meves illes, m'estim Formentera, Menorca, Mallorca i Eivissa, crec que la majoria que viu a cada un dels vostres pobles i de les vostres ciutats me reconeixerà que no han estat tres anys normals.

No hi ha res de normal quan arribam a l'extrem que hi ha persones que gairebé es juguen la vida per uns ideals, entre la indiferència generalitzada dels qui governen.

No han estat tres anys normals quan centenars i centenars de docents renunciïn durant setmanes al seu sou per una educació per a tots, pública i de qualitat.

Tres anys que són una lliçó d'ideals a les places i a les manifestacions, amb un esperit de llibertat, solidaritat i justícia que recorda la força de la política en democràcia.

La democràcia, en bones mans, és l'arma més poderosa i més pacífica per millorar la vida dels ciutadans.

socialista

I els socialistes, des d'allà a on resideix la sobirania del poble, hem treballat tres anys i mig per traslladar aquest desig de la societat de canviar les coses, fent política front a una majoria absoluta, que com sempre que succeeix en aquesta terra, acaba sent una pèssima medicina per a la nostra societat.

Sempre, sempre aquesta gran majoria acaba anul·lant qualsevol possibilitat d'esperança o es perd en deliris que deriven freqüentment en corrupció.

I a més, posa en evidència que l'slogan de que amb majories absolutes hi ha millor gestió és això, només un slogan electoral.

Escoltant als ciutadans hem plantejat reformes de caire fiscal progressiu per poder distribuir millor el cost social que hem estat patint, ha estat que no.

Quan hem plantejat alternatives a la retallada de docents i de personal sanitari, ha estat que no.

No és normal que sempre que plantegeges una alternativa, la majoria absoluta digui sempre que no.

Dir no a tot és una recepta nefasta, fa mal a la democràcia, sobretot quan es governa mitjançant Decrets-Llei, imposant en lloc de dialogant.

Aquesta manera de fer necessita d'una altra política, amb molt més seny que la política dels despatxos i d'aquest parlament segrestat per una majoria absolutista.

Una política que faci possible canvis reals, que ens tornin al que ha estat el marc de progrés d'Europa en aquest darrer segle.

I aquest canvi és possible. Ho he viscut en primera persona a moltes reunions a les que he participat amb col·lectius de tots els sectors de les quatre illes. I el que m'han transmès és esperança i necessitat de canviar.

Col·lectius, persones al cap i a la fi, que han donat la cara per aquestes illes, pels seus serveis públics, pels drets de ciutadania més elementals.

I ho han fet durant tres anys llarguíssims, duríssims, plens de conflictes, plens de moments difícils. Com aquell moment en el que tanta gent va sortir al carrer per evitar el tancament de l'Hospital General i el Joan March. Com aquell moment en el que la gent del tercer sector va venir aquí a protestar i a exigir una resposta a la manca total de suport del govern.

I a mi una de les coses que m'ha indignat i entristit més ha estat veure com el Parlament s'ha blindat, sense deixar que la gent es pogués acostar a les portes de la casa que els representa durant aquests anys...

Però la gent no s'ha rendit.

Alguna cosa estava passant perquè la gent es reunís a la plaça d'Espanya durant setmanes, o quan els sindicats sortien al carrer contra la reforma laboral.

Alguna cosa ha estat passant quan centenars de veïns protesten contra el projecte de Port des Molinar, i alguna cosa s'estava movent quan centenars de persones ho feren contra l'hotel de Sa Ràpita, a les portes de Es Trenc.

I quan els docents es declararen en vaga després de la imposició del TIL és perquè el món educatiu va dir ja n'hi ha prou.

La gent ha dit ja n'hi ha prou per la nova macro carretera a Menorca o les promeses incomplides per la radioteràpia d'Eivissa, que avui ha tornat prometre com l'any passat, o per les depuradores que s'havien de fer i Madrid mai ha pagat.

Han passat coses i estan passant coses. Dissabte torna a haver una manifestació contra els sondejors petrolífers perquè vostè no ha fet res per aturar-los.

Alguna cosa ha passat aquests tres anys perquè hi hagi hagut la manifestació més gran de la nostra història tenyida de verd, però sobretot per juntar a milers de persones que mai abans s'havien manifestat a les nostres illes.

Gent major, gent jove, gent de tots els colors i de tots els sentiments, gent en definitiva amb un únic anhel que jo també tenc: les coses han de ser i poden ser diferents.

Han estat milers i milers de ciutadans que a un moment o a un altre de la legislatura han fet camí pel canvi, i no ho han fet només per tenir unes idees i uns valors, o per defensar que un altre món és possible, o pel fet d'abanderar uns colors polítics, sindicals o associatius.

No ho han fet pels vots, ni pels partits als que pertanyen, ni per una ideologia concreta, sinó per les esperances comunes que tenen, i que comparteixen encara que siguin d'ideologies diferents.

Estic parlant de gent jove i urbana, de gent major de pobles de l'interior de Menorca, d'Eivissa, de Formentera o de Mallorca, de persones tant del món empresarial com de l'educatiu, del tercer sector o del comerç. Tots han abanderat lluites comunes perquè el que els uneix ha estat molt més fort que els que els separa, i els ha unit la voluntat de canviar.

La voluntat que ha de forjar una nova majoria al 2015.
grup parlamentari

socialista Una majoria que si som presidenta, veurà un canvi segur i possible...

Primer, des del consens i el diàleg, refundarem de nou el contracte social entre tots que s'ha romput aquests tres anys

Segon, Recuperarem l'estat del benestar i els serveis públics essencials

Tercer. Ho farem des de les bases d'una economia social i de mercat

Quart. Treballarem per recuperar el poder adquisitiu de la classe mitja i treballadora

Cinquè. Lluitarem contra l'atur i la pobresa, amb la creació d'ocupació i reintegració en el mercat laboral dels aturats com a primera prioritat.

L'esperit del diàleg, del consens i dels pactes han de ser els elements transversals per a la pròxima legislatura. Per assegurar el diàleg social, per afrontar reptes com la millora del sistema de finançament, per un pacte educatiu –i després d'haver escoltat el president, he de recordar lo obvi: per arribar a un pacte educatiu s'ha de dialogar, i vostè en tota la legislatura no ha volgut rebre la comunitat educativa-.

Diàleg és el que s'ha demanat aquests tres anys. I des de la pau social és molt més fàcil concentrar-se en la primera prioritat de la gent, que és l'atur i les dificultats per tornar a tenir una feina si estàs aturat des de fa temps, per molt que el Partit Popular presenti la baixada de l'atur amb optimisme.

L'atur ha baixat a canvi de més explotació laboral, i això les persones que ens escolten segurament ho han patit. Hi ha una degradació progressiva del mercat laboral després de la darrera reforma de Rajoy. A Balears ha servit per substituir contractes a temps complet pels de temps parcial.

I per la gent que ha perdut la feina, la resposta és insultant. Aquest govern dedica zero euros de fons propis a polítiques de suport als aturats. No hi ha una política per a la reinserció dels aturats de llarga durada, i això acaba provocant que moltes famílies tinguin tots els seus membres a l'atur, amb moltes persones sense prestacions, amb greus situacions d'exclusió social.

Menys atur a canvi de més explotació, abandonament total de les polítiques públiques per ajudar als aturats, i sobretot, un desinterès per ajudar a la generació més jove per tenir millors expectatives de futur.

Els contaré un exemple: Al SOIB hi ha més de 6.500 joves inscrits a l'atur. ¿Saben quants estan inscrits per accedir al programa de garantia juvenil? Menys de 100!

Jo crec que no es pot entendre que amb la situació d'atur que he descrit, que encara es cerquin conflictes quan el principal no s'ha ni abordat.

I l'educació ha estat un conflicte creat artificialment des del Consolat de la Mar, alimentat pel primer mandatari d'aquesta comunitat, amb un rebuig total de la societat, i que només ha aturat, de moment, la combinació de la voluntat de milers de persones i les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Balears.

L'objectiu ha estat degradar l'educació per degradar la cohesió social, degradar la nostra identitat, la nostra llengua. I l'arma principal han estat les retallades i el TIL, que per cert no s'ha anomenat en el discurs del president.

S'han acomiadat 1.000 professors, s'han augmentat les ràtios, s'ha torpedejat l'autonomia dels centres amb projectes imposats directament per Decret-LLei, s'han retallat 120 milions d'euros que ha suposat deixar de banda programes de suport especial, o ha obligat a reduir les beques, o s'han deixat de fer noves infraestructures i millorar-ne d'altres.

El consens s'ha de restablir de forma urgent. Des de fa mesos treballam per contribuir a un pacte educatiu que adopti mesures contra l'abandonament escolar, que és el primer problema que té l'educació.

Amb un pla integral de millora dels resultats educatius, amb una educació que ha de ser inclusiva, proposant una alternativa clara en l'aprenentatge de llengües que passa, sens dubte, pel plurilingüisme. Però amb recursos adients i amb respecte a l'autonomia dels centres.

Jo no enganaré a ningú: recuperar i garantir l'Estat del benestar no serà una tasca de dos dies. S'han fet retalls profunds, modificat el model de salut, i per tant cal una feina a mig termini. Es imponderable retornar a una sanitat pública i universal, que garanteixi l'accés a la salut a tothom.

La salut ha de deixar de ser un privilegi i ha de tornar a ser un dret.

Hem de retornar la seguretat de que tenim una sanitat al servei dels ciutadans, no del dèficit públic. Garantir un temps de demora raonable, rebaixar les llistes d'espera, que aquest mes de juny afectaven a més de 120.000 persones. Rebaixar-les almenys als nivells del 2011.

Retornar els pilars del benestar que tant ha reclamat la societat és augmentar la despesa per càpita en Salut, una de les més baixes d'Espanya, obrir els centres de salut també els capvespres, fer retrocedir els copagaments i tornar a incloure a les més de 20.000 persones excloses del sistema en aquests tres anys.

Aprofundir en la recerca en salut ens ha de fer apostar de forma decidida per una Facultat Pública de Medicina, que doni possibilitats a molts estudiants de les illes i de fora, que aprofiti veritablement les instal·lacions de l'Hospital de Son Espases i ens permeti apostar per coneixements que ens donin valor afegit.

Reforçar el benestar també passa per reactivar un projecte sociosanitari com el de Son Dureta del que el Partit Popular no ha estat capaç ni d'aconseguir la titularitat per les nostres illes. Tres anys i cap gestió feta. Un fracàs rotund que es repeteix amb altres obres del partit popular, com en el cas del Palau de Congressos de Palma. Però desgraciadament segueixen apostant per grans infraestructures. Ara anuncien un gran centre comercial a Ses Fontanelles que pot significar la mort del petit i mitjà comerç de Palma. Necessitam un altre model comercial, no ho podem fiar tot a un model de grans superfícies, ni a projectes que van contra la nostra sostenibilitat territorial i ambiental.

La igualtat entre homes i dones ha estat un dels elements que més ha patit per les retallades. El desequilibri ha tornat a créixer, la fractura s'ha tornat a fer grossa. I dins aquesta fractura, no hi ha res més dramàtic que la violència de gènere. Esper poder estar a l'alçada de totes les dones que sofreixen en silenci, que són víctimes de maltracte, i que un govern ha d'acompanyar, ha d'ajudar, i sobretot ha de posar recursos per poder prevenir.

Jo crec en una economia social i de mercat que ha fet durant dècades a Europa el model de referència del benestar. Crec que és la manca de creixement, com ara, la que causa que es dispari

el dèficit i el deute, i no al contrari, i per tant hem de fer polítiques públiques amb marcat caire social que permetin tornar al creixement, que la gent vegi que si les coses van bé recuperaran el poder adquisitiu, recuperaran el més senzill i el més important: poder tenir un pla de vida.

Créixer des dels estímuls públics quan l'economia privada és massa feble. Això és un repte al que nosaltres hem de contribuir amb l'obtenció d'ingressos per invertir i distribuir riquesa, que generi activitat, i fer-ho activant un nou model de creixement.

És crucial per això la batalla contra el frau fiscal. I és crucial seguir millorant el sistema de finançament per a corregir els dèficits històrics que tenim. Però això s'ha d'acompanyar per l'aprovació d'un nou Règim Especial, recuperant les inversions estatutàries. Hem de fer una reforma fiscal per a generar ingressos dels que més contaminen i més guanyen.

I no com vostè proposa, que després de retallar els serveis públics bàsics d'aquesta comunitat autònoma, ens anuncia continuar amb els retalls i rebaixar els impostos als de sempre perquè té a l'horitzó unes eleccions.

I del que no diu ni paraula i és fonamental és que no podem perdre ni un euro més de Madrid. I ho dic perquè aquesta legislatura els ciutadans de Balears han deixat de rebre almenys 1.000 milions d'euros en inversions en sectors clau per l'economia com el turisme o la innovació per la incapacitat del govern actual.

I si hem de tenir una veu molt més forta a Madrid de la que ha tengut aquest govern, que de fet ha estat inexistent, necessitam fer una planificació per als propers 20 anys en matèria turística. Menorca, Mallorca, Eivissa i Formentera són quatre illes d'èxit, però de cada vegada amb una temporada més curta, amb un turisme de masses que competeix per preu amb altres

destinacions, i amb polítiques com el tot inclòs que perjudiquen a bona part de l'oferta complementària.

Necessitam un model que permeti conviure a empresaris i treballadors, el sector d'allotjament i l'oferta complementària. Per això hem de regular el tot inclòs amb criteris de qualitat, de major i millor contractació. El turisme és cosa de tots, i necessita del consens de tothom.

Hem de fer plantejaments globals de futur. Consolidar i millorar el producte actual, però potenciar-ne d'altres. Hem de promocionar les illes amb allò que ens dóna valor afegit, invertint en creació de producte turístic lligat per exemple a la gastronomia, la natura, l'esport, el patrimoni, el paisatge, l'agricultura o la cultura. Potenciar les illes amb el que ens diferencia, com la Reserva de la Biosfera de Menorca, el Patrimoni Mundial de Vila o la Serra de Tramuntana que aconseguirem a la passada legislatura, i hem de treballar perquè el casc històric de Palma sigui també Patrimoni de la Humanitat.

Hem de donar valor afegit a la nostra primera indústria, complementant-la amb sectors emergents, hem de repensar les possibilitats de reindustrialització, igualment que haurem de cercar fórmules vàlides perquè el sector primari no desapareixi, perquè entre moltes d'altres coses

és imprescindible per a la conservació del nostre paisatge i de les nostres arrels. Hem de potenciar la innovació, relançar sectors com l'audiovisual, i ho hem de fer amb unes infraestructures de les que és fonamental poder participar, precisament ara que vivim un procés de privatització d'AENA, que ni tan sols ha anomenat.

A més, necessitam una política estratègica tant des dels nostres aeroports i ports, com des del punt de vista de la connectivitat, tant pels passatgers com per a les nostres empreses, amb una nova regulació que garanteixi rutes i un sistema de preus just d'acord amb les necessitats de la nostra societat.

I si hem de reforçar la nostra primera indústria, també hem de desenvolupar eines contra la desigualtat amb urgència, que és la problemàtica més greu que ha generat aquesta profunda crisi.

En aquests darrers mesos, l'economista Thomas Picketty ha fet que totes les alarmes tornin a sonar demostrant que la desigualtat és la constant que sembla consolidar-se en aquest segle XXI. Amb el risc que els historiadors ja coneixen, que és el de tornar a les fractures socials que vivíem en el segle XIX. I això no ho podem acceptar.

I crec que això s'ha de combatre amb un principi evident, que ningú ha de quedar exclòs ni fora del sistema, i per això hem de tenir una mesura de xoc que s'apliqui progressivament, un nou dret social: una renda bàsica, que s'adapti als nous perfils de pobresa, que ajudi a reduir aquest forat que cada vegada es va fent més gran.

L'objectiu és la inclusió social impulsant polítiques actives d'ocupació, amb un dret articulat amb educació, salut, habitatge i serveis socials, que simplifiqui l'actual sistema de prestacions, i amb una clara perspectiva de gènere.

Polítiques per recuperar drets perduts, com en matèria de dependència, perquè tenim 3.000 persones esperant, no hi ha hagut ni una sola plaça residencial nova, ni una sola plaça residencial concertada, dependents i discapacitats que han perdut o han vist rebaixat l'ajut econòmic.

I la resposta és clara. L'aplicació de la Llei de dependència tornarà a ser prioritària a la propera legislatura.

I en aquest moment de transformació democràtica, és imprescindible avançar en el nostre model d'arquitectura institucional que marca l'Estatut, i que suposa un major autogovern pels Consells Insulars. Amb uns ajuntaments de proximitat i que siguin els que prestin els serveis més propers, i amb un sistema molt més democràtic i participatiu, a on el Parlament sigui una eina a l'abast del ciutadà no el que és ara, un instrument al servei del Partit Popular.

La propera legislatura serà la de la Transparència. Una llei que aprovarem en els primers 100 dies.

Aquests són els canvis que esperen els ciutadans.

Canvis per combatre la desigualtat,
Canvis per estimular el creixement,
Canvis per preservar el benestar,
Canvis per recuperar drets i llibertats.

Aquesta ha estat una legislatura de pèrdua de drets, de llibertats retallades, d'imposicions autoritàries com la Llei de Símbols, o projectes com el que es va presentar sobre l'avortament. D'eliminació d'eines de participació social, com el Consell de la Joventut, o el Consell Econòmic i Social, que per suposat recuperarem.

Una legislatura també a on les veus contràries a les retallades han estat silenciades pels mitjans de ràdio i televisió públics.

Vull primer defensar aquí els professionals d'IB3. Ho tenen difícil, treballen més per una eina política que un instrument al servei de la societat.

Hem de retornar la pluralitat a la ràdio i la televisió de tots, ha d'estar dirigida per professionals, i en el terreny, a Eivissa, Formentera, Menorca i Mallorca. Que informi, que conti la realitat de la nostra terra, i que promoció la cultura i la llengua. Mai es pot justificar emprar la televisió per dividir, per apagar la veu dels que discrepen de qui governa.

A set mesos de les eleccions el balanç d'aquesta legislatura mostra que la política no ha servit per millorar la vida de la gent en un moment que havia de ser un escut contra la crisi.

La política de l'austeritat ha fet passar el país d'una situació de crisi a la depressió social.

Tocam amb les mans un final de cicle a 200 dies de les eleccions. I per això m'he dirigit a tots aquells que han dibuixat el canvi que s'ha de fer possible a partir del maig.

La gent ha dit clarament el camí que s'ha de seguir. Nosaltres ho hem traslladat en aquesta cambra amb propostes que gairebé sempre han tengut el no per resposta.

Davant una política del: no hi ha altra alternativa a les retallades, els valors han sortit dels més profund de la nostra societat.

Valors que han de ser els que marquin el futur de la nostra comunitat en els pròxims anys.

I que canviïn el rumb d'una legislatura dirigida per un president que va fer promeses que no han estat més que un brindis al sol.

D'un mandatari avui, tres anys després, aïllat en el Consolat, captiu de la seva megalomania, arrossegat al precipici de la història per la seva intransigència.

Incapaç de governar per tothom, ni tan sols pels seus votants. Obsessionat amb ell mateix. Un President que contínuament ha mesclat els interessos particulars amb l'interès general faltant

sovint a la veritat. Una persona amb dificultats per estar al costat de la gent, entre ell i el poble sempre ha situat la Guàrdia Civil.

El defineix molt que en tota una legislatura no ha anat cap vegada a l'obertura del curs universitari.

Un president que ha abandonat a la ciutadania a la seva sort en els tres darrers anys.

I que avui s'examina dirigint un govern que no ha donat explicacions sobre un partit que té a molts dels seus líders, a molts dels seus responsables d'anteriors governs, en la corda fluixa, pendents de la justícia, immersos en casos de corrupció. I amb un fet sense precedents, amb l'ex-president autonòmic a la presó.

Avui, aquest examen que és el debat de política general, el president l'hauria de passar visitant les urgències de Son Espases, o un centre d'educació pública a Menorca o Formentera, o un menjador social d'Eivissa, o les empreses que tenen dificultats a Mallorca. I en canvi fa demagogia, parlant de la reducció de diputats quan el que vol dir és reducció de representativitat, vol dir canviar les regles de joc per seguir al Consolat, per evitar el canvi que desitja tanta gent. Ho tengui clar, amb el nostre vot, no ho aconseguirà president.

Estic convençuda que s'acosta un temps nou que ens diu que el futur s'ha d'encarar d'una manera diferent. No pot ser que la majoria sofreixi mentre una minoria viu millor que mai. Precisament quan hi ha pocs recursos, quan hi ha crisi, necessitam governs que sobretot redistribueixin la riquesa. I això és el que la societat demana. Una segona legislatura de Bauzá no ens la podem permetre.

En un temps de convulsió política, econòmica i institucional, podem oferir un canvi segur, amb diàleg, estabilitat, confiança i pau social.

Canviar tot això, canviar aquests darrers tres anys, suposa tornar als valors de l'esquerra, de la socialdemocràcia, de l'Europa social que tant manca actualment. Hem de tornar als valors universals que han fet progressar les societats modernes per revertir aquesta situació.

Jo crec que la majoria que m'escolta coincidirà: el pitjor que ens pot passar es deixar a la dreta radical estar al capdavant d'aquesta terra, perquè acaba derivant en populismes, com estam vivint actualment a tota Europa.

Com alternativa, valors i principis. Política al servei de les persones.
Senyores i senyors diputats,

Els he relatat el que veu la gent del carrer, perquè qualsevol persona de classe mitja, de classe treballadora, sent que el seu futur està més amenaçat que fa tres anys, i que té cada dia més dificultats.

Sent que aquest govern enlloc d'ajudar, ha empitjorat les coses. I que el seu president, ha cercat més provocar problemes que trobar solucions.

La gent està decebuda d'aquesta legislatura. Però parla més que mai de política.

La solidaritat i la voluntat de la gent és la que ha fet front a unes polítiques de retallades que volen acabar amb el nostre model de benestar.

Jo vull canviar. Jo som una ciutadana que ha vist a molta i molta gent amb ganes de canvi durant aquests tres anys. Que he anat a manifestacions plenes d'esperança i il·lusió. Que he escoltat la veu de les persones i de la gent que ha viscut les retallades. Que setmana rere setmana he alçat la veu contra unes polítiques que volen acabar amb el que hem construït entre tots.

Jo tenc il·lusió. Tenc ganes i tenc forces. Jo crec que el país pot canviar. És més, crec que ha de canviar!

Per això faig una crida a la gent de Menorca, a la gent d'Eivissa, de Formentera i de Mallorca.

La dreta utilitzarà la por, la resignació i l'apatia de molts ciutadans. El seu gran triomf seria fer-nos creure que no hi ha res a fer, que no hi ha alternatives, que les coses no es poden canviar. Aquests seran els arguments dels qui es volen mantenir al poder.

En canvi, jo estic segura que hi ha una gran majoria social disposada a lluitar per un futur millor, disposada a somniar una terra d'oportunitats pels seus fills, disposada com ho estic jo a no deixar-nos trepitjar, disposats a ser utòpics i a no rendir-nos. Fent nostre el que deia el poeta:

“ Tot està per fer i tot és possible”.

Moltes gràcies

DEBAT DE POLÍTICA GENERAL

Francina Armengol i Socias